

[Hauge.]

den øvrige Verden. Nogen større praktisk Betydning har denne Tilkendegivelse ganske naturligt ikke i Øjeblikket; de 7 Stater kan ikke optræde som en økonomisk Enhed over for den øvrige Verden, deres økonomiske Forhold er nemlig saaledes, at de i mangfoldige Tilfælde endog optræder som Konkurrenter paa Verdensmarkederne, og i adskillige Tilfælde er deres Eksporttrang i den Grad sammenfaldende, at det saa at sige er umuligt for dem at yde hinanden nogen afgørende Bistand gennem en direkte Vareudveksling.

Man maa dog ikke gaa ud fra, at det helt er uden praktisk Betydning, at der er er godt Forhold mellem de 7 Lande. Hvis man ser paa Ind- og Udførselsstatistikken f. Eks. for 1936, viser det sig, at Danmark har indført fra de medkontraherende Lande Varer for i alt 245 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. og i samme Aar har udført til de paagældende Stater for godt 196 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at imellem 16 og 17 pCt. af Indførselen til Danmark i 1936 er kommet fra de paagældende Stater, og at af vor Udførsel ca. 14 pCt. er faldet paa disse Stater. Det skal ganske vist indrømmes, at op imod 40 Mill. Kr. af de 196 Mill. Kr. er Værdien af Transitvarer, altsaa Varer, som vi har importeret fra andre Lande og videresolgt til de paagældende Stater. I 1937 er Samhandelen betydeligt udvidet. Indførselen til Danmark fra de paagældende Stater har i de første 10 Maaneder af Aaret 1937 været 222 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og Udførselen fra Danmark til de paagældende Stater har i de samme 10 Maaneder været 234 Mill. Kr. Det er altsaa ikke uden Betydning for Danmark, at Samhandelen med de paagældende Lande kan opretholdes og udvides paa det Grundlag, som allerede er til Stede.

Der er heller ingen Fare for, at andre Stater i den Omstændighed, at de 7 Stater har truffet Arrangementet, behøver at se noget, der er vendt imod dem. Det er et Forhold, som alene tager Sigte paa inden for de 7 Staters Omraade at træde hjælpende til over for hinanden og stille sig saa velvillig over for hinanden som paa nogen Maade muligt. Det kan jo ikke være uden Betydning for os, at Solidaritetsfølelsen udvides mellem disse Stater.

I det saakaldte Haag-Arrangement er der det positive, som ikke bør underkendes, at Staterne ifølge Artikel I og II forpligter sig til over for hinanden paa en bestemt formuleret Maade med Hensyn til en Udvidelse af Restriktionerne ved Toldpaalæg og Kontingentering. De i Henhold til Ar-

rangementet opstillede Toldbindinger er endelige i Arrangementets Gyldighedstid, altsaa indtil 1. Juli 1938, men i Tilfælde af, at ganske særlige Forhold indtræder, kan man ifølge Artikel X frigøre sig med et bestemt Varsel, og hvis de paagældende Stater, som ikke frigør sig for Arrangementet, finder, at der er Anledning til, at Forhandlinger skal føres, kan saadanne Forhandlinger ogsaa føres.

Saa vidt jeg kan skønne, er den i Arrangementet opstillede Forpligtelse, som Danmark har paataget sig — man ser det paa Liste B i Bilaget — næppe af nogen større Betydning for Danmark i den Henseende, at vi skulde være indgaaet paa at forpligte os til noget, som det ikke var let at opfylde. Jeg skønner ikke rettere, end at de Toldbindinger, der er Tale om, er af den Beskaffenhed, at vi særdeles vel uden at komme i nogen Art Vanskeligheder kan svare til det, vi er indgaaet paa.

Af Arrangementets Indledning fremgaar det, at man har fundet Tidspunktet for Haag-Arrangementets Ikrafttræden, Juli 1937, for gunstigt for Iværksættelsen af en fælles Aktion med Henblik paa en Udvidelse af Handelsomsætningen i Almindelighed. Desværre maa man vel sige, at det, der er passeret siden mellem de forskellige Lande, ikke har bekræftet den Opfattelse, der blev gjort gældende, da man indgik paa denne Aftale i Haag. Jeg kan i hvert Fald ikke se, at Verden har forbedret sig i de forløbne Maaneder, tværtimod. Men dette kan selvsagt ikke skrives paa Oslo-Staternes Belastningskonto. De har ikke mindre Ret i deres Tilkendegivelse af den Aarsag, at den politisk-økonomiske Uro snarere er tiltaget end aftaget i det sidste Halvaar.

Jeg kan derfor paa det allerbedste anbefale det høje Ting at stemme for den foreslaaede Beslutning om at give Samtykke til Ratifikation af det mellem Danmark og de paagældende Stater truffne Arrangement, og jeg gør det i det Haab, at de 7 Stater fortsat maa bevare den Kontakt med hinanden, som indlededes ved Oslo-Konventionen af 1930, og som er fortsat indtil nu, og at Kontakten maa vedblive at bestaa, hjerteligere og hjerteligere, efterhaanden som Tiden gaar.

Himmelstrup: Da i 1930—31 den første Oslo-Konvention blev indgaaet, og da den i Januar Maaned blev ratificeret her i Folketinget, blev den modtaget fra alle Sider i Virkeligheden med fuld Musik. Det var ikke alene den højtærede Udenrigsminister, der udtalte sig i anerkendende Ord